

**WYŻSZA
SZKOŁA
PEDAGOGICZNA
W ZIELONEJ GÓRZE**

**Powstanie i rozwój
1971 - 1986**

Zielona Góra 1986

**WYŻSZA
SZKOŁA
PEDAGOGICZNA
W ZIELONEJ GÓRZE**

**Powstanie i rozwój
1971 - 1986**

Zdjęcie kolorowe na obwolucie Ryszarda Reeda

Widok ogólny Wyższej Szkoły Pedagogicznej

Pozostałe zdjęcia

Czesław Łuniewicz

Pracownia Nowych Technik Nauczania WSP

Redaktor

Kazimierz Terlecki

Zielona Góra 1986

Wydawnictwo Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze
Druk: Zakład Poligraficzny WSP w Zielonej Górze, zam. nr 119/86

J-19/98

Powstanie w Zielonej Górze Lubuskiego Towarzystwa Naukowego (1964), Wyższej Szkoły Inżynierskiej (1965) i Wyższej Szkoły Nauczycielskiej (1971), przekształconej w 1973 r. w Wyższą Szkołę Pedagogiczną, to ważne etapy urzeczywistniania - wyrosłej z potrzeb i aspiracji regionu - idei „lubuskiej drogi do uniwersytetu”, rezultat wieloletnich starań tutejszych mieszkańców i władz o własne szkolnictwo wyższe.

WSN powstała na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1971 r., a na jej organizatora i pierwszego rektora powołano doc. dr hab. Hieronima Szczegółę. WSN, z 3-letnim cyklem kształcenia, mieściła się przy Placu Słowiańskim (4 budynki). Kadra naukowo-dydaktyczna WSN, składająca się pierwotnie z 34 pracowników, w tym 5 docentów i 7 doktorów, tylko w niewielkiej liczbie wywodziła się z innych uczelni (7), przeważnie zaś spośród najlepszych nauczycieli byłych studiów nauczycielskich Zielonej Góry, Gorzowa, Jeleniej Góry, Legnicy (15) i zielonogórskich szkół średnich (12). W pierwszym roku działalności kształciła 287 studentów na 8 kierunkach studiów (filologia polska, filologia rosyjska, wychowanie przedszkolne, nauczanie początkowe, wychowanie muzyczne, matematyka, fizyka, wychowanie techniczne), objętych trzema Wydziałami: Humanistycznym, Pedagogicznym i Matematyczno-Przyrodniczym.

Przekształcenie WSN w WSP nastąpiło na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1973 r.; wpłynęło ono korzystnie na dalszy rozwój Uczelni, zapoczątkowało jednolite, jednokierunkowe, 4-letnie studia magisterskie w systemie dziennym i zaocznym. Stworzyło nadto możliwości otwarcia w krótkim czasie (w latach 1973-1976) dalszych kierunków studiów: historii, pedagogiki szkolnej (na krótki okres), pedagogiki

pracy kulturalno-oświatowej, pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej, filologii germańskiej oraz bibliotekoznawstwa z informacją naukową. Dało początek instytutowym formom zorganizowanej działalności dydaktyczno-wychowawczej i naukowo-badawczej (z początkiem roku akademickiego 1974/75 zakłady przeistoczono w trzy instytuty: Nauk Społeczno-Politycznych, Filologii Polskiej i Nauk Pedagogicznych). Akt ten w zasadniczy sposób określił obecne oblicze Uczelni.

WSP swoją strukturę organizacyjną miała zasadniczo ukształtowaną już w połowie lat siedemdziesiątych. W pierwszych latach osiemdziesiątych została ona jeszcze pełniej rozwinięta i nieco zmodyfikowana: w obrębie istniejących Wydziałów, prowadzących 13 kierunków studiów, rozwija działalność 6 instytutów (Filologii Polskiej, Historii, Nauk Społeczno-Politycznych, Wychowania Muzycznego, Matematyki, Techniki), 4 katedry (Filologii Germańskiej, Rosyjskiej, Teorii Nauczania i Wychowania, Pedagogiki Społecznej), 27 zakładów oraz 7 jednostek międzydziałowych.

Kolejnymi rektorami Uczelni byli: prof. dr Jan Wąsicki, (1975-1981), prof. dr hab. Hieronim Szczegółka (1981-1984) i doc. dr hab. Kazimierz Bartkiewicz (od września 1984).

Wzrosła liczba nauczycieli akademickich i podniosły się ich kwalifikacje naukowe. W 1975 r. liczba zatrudnionych pracowników tej kategorii wynosiła 185, w 1980 - 261, w 1986 - 283, w tym 38 profesorów i docentów oraz ponad 90 adiunktów.

W latach 1973-1976 wystąpił gwałtowny przyrost liczby studiujących: w 1975 r. rozpoczęło studia ogółem 3073 studentów, w tym 1134 studia dzienne i 1939 zaoczne. W późniejszych latach liczba ta utrzymywała się na mniej więcej jednakowym poziomie: w 1980 r. - ogółem 2829 studentów, w tym 1500 dziennych i 1329 zaocznych, a w (styczniu) 1986 - 3026 w tym odpowiednio 1972 i 1054. Od roku akademickiego 1972/73 poczynając przez wiele lat liczebną przewagę miały studia zaoczne, bardzo wówczas zróżnicowane w swoich formach. Do stycznia 1986 r. łącznie opuściło Uczelnię 7336 absolwentów, w tym 3243 studiów dziennych i 4093 studiów zaocznych, zaspokajających potrzeby kadrowe w dziedzinie oświaty, wychowania, kultury głównie woj. zielonogórskiego i innych sąsiadujących z nim województw. Od roku akademickiego 1982/83 Uczelnia prowadzi w sposób ciągły studia podyplomowe w zakresie filologii polskiej, filologii

rosyjskiej, historii, matematyki z informatyką, fizyki z astronomią i wychowania technicznego, a od roku 1985/86 - w zakresie filozofii z religioznawstwem oraz przysposobienia do życia w rodzinie. Ta forma kształcenia będzie poszerzana i rozwijana.

Ilościowo-organizacyjnemu rozwojowi Uczelni towarzyszyła rozbudowa własnej bazy dydaktycznej, badawczej i socjalnej. Zapoczątkowana w 1972 r. i przez wiele lat kontynuowana budowa nowych obiektów przyniosła efekty w postaci kompleksu budynków przy Al. Wojska Polskiego (wielosegmentowy budynek dydaktyczny i administracyjny, Dom Studenta, Hala Sportowa) i ośrodka wczasowo-wypoczynkowego w Lubiatowie. Zorganizowano około 40 pracowni specjalistycznych i laboratoriów (zwłaszcza w Instytucie Techniki, Zakładzie Fizyki, Katedrze Filologii Rosyjskiej, Katedrze Filologii Germańskiej, Pracowni Nowych Technik Nauczania, Studium Języków Obcych) oraz sieć bibliotek i czytelni.

Równolegle z zarysowanym wzrostem Uczelni rozwijał się i bogacił całokształt życia akademickiego, zwiększający jej zdolność do coraz lepszego wypełniania funkcji wychowawczej, kształcącej, badawczej i kulturotwórczej. Stale doskonalony proces dydaktyczny zawsze spełniał - wraz z funkcją poznawczą - doniosłą funkcję wychowawczą. Równocześnie działania wychowawcze i samowychowawcze pozostawały i nadal pozostają w szczególnie bliskim związku z działalnością opiekunów lat - grup studenckich czy kierowników DS oraz organizacji studenckich i samorządu studenckiego. Procesy te są kontynuowane i rozwijane. Aktywizujące się organizacje studenckie patronują coraz żywszej i w wielu przypadkach bardzo owocnej studenckiej działalności artystycznej, turystycznej, sportowej i stopniowo także ideowo-politycznej.

Znamienną ewolucję przeszła w Uczelni działalność naukowobadawcza. Początkowo, wobec nielicznej grupy docentów i doktorów oraz bardzo dużego obciążenia ogółu pracowników obowiązkami dydaktycznymi i organizacyjnymi, działalność ta miała dość wąski zakres podmiotowo-przedmiotowy. W miarę wzrostu liczby samodzielnych pracowników naukowych działalność ta poszerzyła swój zakres problemowy oraz nabrała bardziej specjalistycznego i systemowego charakteru. Skupia się ona na takich problemach, jak: dzieje ziem nadodrzańskich oraz przemiany w stosunkach polsko-niemieckich po II wojnie światowej, dydaktyczno-wychowawcze funk-

cjonowanie współczesnej szkoły powszechnej w typowych środowiskach, teoria i metodologia dydaktyki literatury, doskonalenie systemu kształcenia nauczycieli techniki, uczestnictwo młodzieży w kulturze, kultura polityczna młodzieży i innych. Bardziej systemowy charakter tej działalności znajduje wyraz w świadomym wiązaniu z węzłowymi problemami badawczymi coraz szerszego udziału pracowników Uczelni w badaniach ogólnopolskich, a także międzynarodowych, wzrastającego zakresu prac zespołowych, organizowanych konferencji (środowiskowych, krajowych, międzynarodowych), kształcenia młodej kadry naukowej, wydawanych publikacji itp. Pracownicy Uczelni opublikowali dotąd ok. 300 książek oraz ponad 2500 innych prac naukowych.

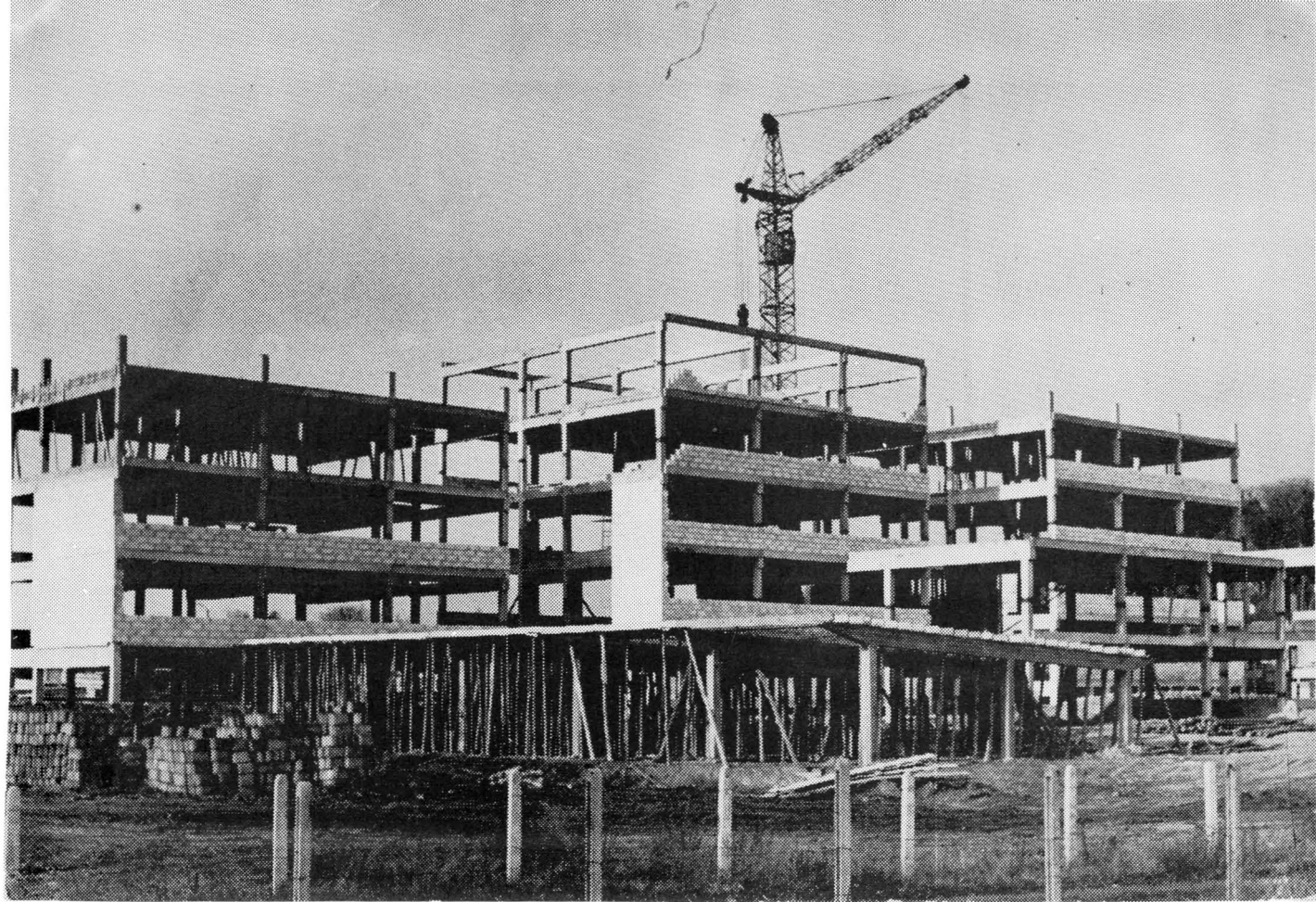
Istotnym rysem działalności Uczelni było i jest jej żywe oraz wielorakie współdziałanie przede wszystkim z władzami, instytucjami oświaty i kultury, organizacjami społecznymi miasta Zielonej Góry i województwa zielonogórskiego, w tym w szczególności z Kuratorium Oświaty i Wychowania, Wydziałem Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego, Oddziałem Doskonalenia Nauczycieli, a także z licznymi ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą. Rozwija ona owocną współpracę z wyższymi szkołami pedagogicznymi w Związku Radzieckim (Witebsk), Czechosłowacji (Hradec Králové), na Węgrzech (Eger) oraz NRD (Poczdam, Drezno, Cottbus, Budziszyn, a także Instytut Politechniczny Uniwersytetu im. M. Lutra w Halle), organizując wspólne konferencje i sympozja naukowe poświęcone m.in. żywotnym problemom współpracy przygranicznej, czy też rusycystyczne sympozja literackie i językoznawcze. Ponadto odbywają się wymienne staże naukowe. Współpraca z uczelniami w Cottbus i Witebsku stanowi część składową szerokiej współpracy z tymi miastami i okręgami miasta i województwa Zielona Góra.

Wyższa Szkoła Pedagogiczna
w fotografii

Obiekty uczelniane przy Placu Słowiańskim
- pierwotna siedziba WSN

Ciąg budynku dydaktycznego przy Al. Wojska Polskiego
w budowie

Domy Studenta

Uroczysta inauguracja
roku akademickiego 1975-1976

Biblioteka Główna - czytelnia studencka

Sala audiowizualna

Impreza sportowa
w Hali Sportowej WSP

Święto 1 Maja - udział pracowników
i studentów w pochodzie

Dziedziniec Spółdzielczo-Uczelnianego
Domu Kultury "Mrowisko" - pokaz aikido

Uroczysta inauguracja
roku akademickiego 1985-1986

Uczestnicy inauguracji
roku akademickiego 1985-1986

Chór Akademiński "Cantores"
podczas inauguracji

